

Tuần Báo Vô Vi

20 tháng 3 năm 2016

Số 282

Email: tuambaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hằng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

1. Muốn phát triển trí tâm thì phải phát triển làm sao mới đúng ?
2. Tình thâm quyến luyến từ đâu mà có ?
3. Người tu Vô Vi không có quyết tâm và lập trường có kết quả không ?
4. Người tu bất vụ lợi có cần kể công hay không ?
5. Những gì gọi là cơ hội tu ?
6. Tại sao làm người phải chết ?
7. Vạn linh trên mặt đất đều sống chung một hơi thở nguyên khí của Trời Đất, tại sao phải khổ ?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÕ VI. All rights reserved.

Sydney, 31/05/96 5 : 20 AM 1) Hỏi: Muốn phát triển trí tâm thì phải phát triển làm sao mới đúng ? Đáp: Thừa muốn phát triển trí tâm thì phải nhịn nhục và dứt khoát, buông bỏ tất cả sự tham dâm của nội tâm, dứt khoát học từ bi và thực hiện từ bi. Kệ : Tiến bước tâm linh giải bỏ sân Nguyên tu sáng suốt tự phân lần Đời là tạm cảnh tâm thông hiểu Giải tỏa mê lầm giữ pháp ân.	Sydney--Honolulu, 31/05/98 5 :20 AM 2) Hỏi: Tình thâm quyến luyến từ đâu mà có ? Đáp: Thừa tình thâm quyến luyến từ thiên tính mà ra. Cho nên lúc gặp nhau trong sự bất ngờ không dự tính trước, tình người lúc tương ngộ rất chơn thật, hai bên đều muốn tỏ bày sự thật. Kệ : Thâm sâu quyến luyến chẳng buồn phiền Cảm thấy tâm tư thật sự yên Giao cảm tình người trong quý trọng Chung vui thanh nhẹ cảnh thân tiên.
Honolulu, 01/06/98 5 :25 AM 3) Hỏi: Người tu Vô Vi không có quyết tâm và lập trường có kết quả không ? Đáp: Thừa người tu Vô Vi không có quyết tâm và lập trường không vững sẽ không có kết quả tốt ở tương lai. Kệ : Tự phụ lấy tâm chẳng được bền Tâm thân nghịch lại tự mình quên Lời thề không giữ tâm mê loạn Khổ não phiền tâm chẳng vững bền.	Honolulu, 02/06/98 4 :00 AM 4) Hỏi: Người tu bất vụ lợi có cần kể công hay không ? Đáp: Thừa người tu Vô Vi bất vụ lợi tự tạo hạnh đức cho chính mình, Trời Phật chứng tâm trong cuộc dẫn thân phục vụ của hành giả, không cần kể công như tâm đời tranh chấp. Kệ : Thực chơn pháp chẳng lòng vòng động Khai triển tâm linh tự thoát còng Có có không không lòng cảm thức Chiều cao sâu rộng tự mình thông.
Honolulu, 03/06/98 5 :50 AM 5) Hỏi: Những gì gọi là cơ hội tu ? Đáp: Thừa cơ hội tu là sự nhồi quả của tâm thức, cần tu giải thì mới tiến, thực hành nhịn nhục sẽ được thăng hoa. Kệ : Sóng nhồi thuyền vẫn thân trôi Vượt khỏi trùng dương chấp nhận nhồi Dững mãnh hành trình tâm sáng lạn Quy về thanh cảnh tự về ngôi.	Honolulu, 04/06/98 3 :25 AM 6) Hỏi: Tại sao làm người phải chết ? Đáp: Thừa định luật của Trời Đất là có đến phải có đi, tiến hóa trong xây dựng theo định luật nhân quả, cảnh sung sướng cũng như cảnh đau khổ cũng phải chấp nhận và nhịn nhục trong chu trình tiến hóa. Kệ : Tiến nhanh tiến chậm tùy chơn thức Chuyển hoá tâm linh tự sửa mình Cảm thức thông minh tùy trí tuệ Quán thông tình thế cũng do mình.
Honolulu, 05/06/98 2 :45 AM 7) Hỏi: Vạn linh trên mặt đất đều sống chung một hơi thở nguyên khí của Trời Đất, tại sao phải khổ ? Đáp: Thừa vạn linh đều chung sống cùng một hơi thở nguyên khí của Trời Đất, đều phải khổ thì mới cảm thức sự bình đẳng như nhau, khổ vì chưa hiểu lấy chính mình và chưa quán thông nguyên lý của Trời Đất, thiếu nhịn nhục, tâm thức khó đạt tới sự thanh nhẹ của Trời Đất thì lúc nào cũng lo âu và tham sống sợ chết. Kệ : Bất thông lại nhai lại tâm buồn Khó khổ triền miên khó tự buồn Kết quả tình đời trong cực nhọc Bất thông Thiên Địa khó về nguồn.	

SINH HOẠT THIỀN ĐƯỜNG

... Bởi vì ở trong này tôi không có giải nghĩa kinh nữa, bởi vì cái kinh của Đức Phật để lại giúp cho người ta mấy ngàn năm nay mà họ vẫn còn lầm lạc. Cho nên, tôi còn sống một ngày, tôi muốn các bạn hành để các bạn thấy. Thành ra tôi không có nói cái tiên tri, không nói cái gì hơn rằng chỉ cái đường lối cho các bạn hành, rồi các bạn sẽ tiến như tôi, thấy không? Chúng ta chỉ thiếu thực hành thôi! Còn học hành thì tôi nói đầy đủ rồi. Bao nhiêu ông thánh dạy mình, làm một ông thánh cũng không nên thân; rồi tới tu, coi biết bao nhiêu ông Phật dạy mình, làm một ông Phật cũng không biết làm. Bây giờ có ra sách cho nhiều đi nữa, rồi nó cũng bỏ xó chớ cũng chẳng làm. Nhưng mà đòi hỏi cái thực hành của con người! Bạn thức giấc được, cái đó là đường lối của bạn, cái đó là chính bạn giải thoát lấy bạn. Bạn tin nơi cái khả năng của bạn có thể thành công trở về với quê xưa chốn cũ, nắm đó! Chứ tôi thấy Đức Thích Ca Ngài cũng chẳng có để kinh sách gì. Tu, Ngài nói; ai hỏi nói cái gì? Ngài nói: “Tôi không có nói cái gì hết”. Bởi vì tứ đại giai không mà nói cái gì? Bây giờ anh em chúng ta ở đây, ở trong cái bồng hoàng, gặp người thanh tịnh nói chuyện để cho tâm trí nó mở, cũng như trong giờ thiền cho người được an vui để nó rảnh cái nợ đời một phần nào hay phần nấy đó thôi, còn về, mọi người thức giấc thì tự hành tự tu. Cái đó, tôi thấy cái đó là cao quý hơn hết, chứ không phải là các bạn làm cái hình ông Phật rồi tắm rửa cho ông Phật hoài rồi các bạn đạt đâu. Không! Các bạn phải rửa cái tâm các bạn, các bạn tự nhiên đạt.

Bạn đạo: Thưa ông Tám, còn câu hỏi nữa là: nói về thực hành thì ...

Thầy: Thì tới bây giờ tôi cũng chưa sửa một cái câu gì ở trong cái đường lối thực hành của cái pháp lý này. Ông Tư không có kêu người ta mở mắt; nếu mà kêu mở mắt, đâu có làm pháp soi hồn làm gì? Ông Tư không có bảo cái đó. Nhưng mà chính cái tánh các bạn đang theo dõi đây là đường lối của Ông Tư từ hồi nào giờ. Không có sửa, mà chỉ bổ túc thêm để cho các bạn có sức khỏe một chút để tu. Chứ đâu có sửa! Ông Tư hồi nào giờ đâu có kêu người ta mở mắt.

Bạn đạo: Thưa ông Tám, thưa xuất hồn rồi, thấy là ông Tư, nghĩa là khi thiền định là ông mở mắt ông thấy Phật hiện ra.

Thầy: Không có, cái đó là bạn coi sai rồi, về coi lại! Bởi cái tánh nó từ hồi nào giờ chưa có ai thay đổi cho mình, chỉ có người ta in là người ta tôn sùng ông Phật. “Nam Mô Long Hoa Giáo Chủ Tôn Phật”, cái đó là gạch bỏ đi, đừng có xài, thấy không? Trước, cái cơ thể, sự động loạn của tôi, từ động loạn đi tới thanh tịnh, từ cái bệnh hoạn tham sân si của tôi tôi diệt, không còn động loạn nữa, rồi lúc đó tôi hiểu cái điển quang, mới nói Phật. Chứ còn bước vô mà nói là tu theo đạo Phật, rồi chỉ cứ nói chuyện ông Phật thành công làm cho con người mê loạn, thiếu cái thực tiễn. Còn đặng này chúng tôi chỉ cho người ta đạt cái sức khỏe trước hết nhiên hậu đi tới thanh tịnh, lúc đó bước vô điển giới. Tiên giới chưa thấy mà thấy Phật giới, làm sao thấy được, phải không? Thành ra nhiều người nói: “À, tôi tu theo Phật; mà tôi tu bao nhiêu năm nay tôi thấy tôi làm ăn tôi thất bại này kia kia nọ”, cũng có cái lỗi đổ thừa Ông Phật. Ở đời vậy đó, có nhiều cái chuyện vậy đó. Rồi cô nói cái người truyền pháp luôn hồi có thể chỉ đường cho người ta đi, thì đặng này chúng tôi chỉ cho người ta đi từ giai đoạn một. Trước hết cô phải có sức khỏe, cô phải đạt tới thanh tịnh, cô mới biết luồng điển cô là gì? Quy nguyên cô hiểu hồn vía cô là gì, do đâu xuống đây, rồi sẽ về đâu? Lúc đó, cái hồn mới kêu bằng tầm đạo, mới tiến tới Phật giới. Thì đặng này, người ta đã đi trước và người ta phải chỉ cẩn thận từ lẽ lối một cho mình. Chứ không phải người ta thuyết trình như bây giờ: “Ồ, cô tu như vậy, mai cô đi thế này, mốt đi thế kia, kia nọ này kia kia nọ”. Nói thét con người nó quần trí, làm lộn xộn, mất sáng suốt cho đối phương. Thành ra đặng này chúng tôi chỉ dạy chỉ cho người ta nghĩa là sức khỏe trước hết, nhiên hậu tới thanh tịnh, cái thứ ba mới thấy điển. Lúc đó, cô mới hòa cảm với vũ trụ, rồi mới tiến lần lên trên. Thì tự nhiên nó có cuộc sắp đặt để diu dắt người ta đi tới, nhưng mà cái diu dắt đó ở đâu? Ở bên trên đã có, nhưng mà cái luồng thanh điển của cô không mở lên trên đó làm sao cô thấy được? Như những người ở thế gian, tại sao nó bị cái sức hút của hồng trần

quá nặng? Nó cũng có nước, lửa, gió, đất, nhưng mà cái tánh nó cứ tham sân si lộn xộn hoài. Nó không có giải thoát được cái đỉnh đầu của nó để cho nó mở lên trên, thì tự nhiên nó còn nuôi dưỡng cái động loạn đó trong cái con tim này, thành ra nó ăn thua lẫn nhau, so đo lẫn nhau, thấy không? Còn cái đặng này chúng tôi nghĩ là có đường lối mạch lạc cho người đi thứ tự, chứ không có làm lộn xộn và không có làm người đó thiên về, cuồng cuồng về một cái đạo pháp mà trong lúc người không có hiểu cái gì hết.

Bạn đạo: ... (nghe không rõ)

Thầy: Cái đó cái căn cơ của mỗi người khác nhau. Thì đặng này chúng tôi cũng có cái pháp để cho những người đó người ta đã tu nhiều kiếp rồi, mà người ta tới người ta áp dụng cái pháp này cái người ta mở người ta thấy người ta đi. Cũng có bấy nhiêu công chuyện đó, mà nó mở nó đi. À, thành ra không phải là ngồi ở trong cái tướng tượng, nhưng mà ở trong này thực hành đó rồi nó tiến, bởi vì nó sửa cái con đường đi lên thay vì đi xuống, có chút xíu đó thôi. Đặng này chúng tôi có cái pháp. Cô lấy cái cuốn sách, ở đặng này chúng tôi có chỉ rõ ràng: Soi Hồn, Pháp Luân để cho nó điều chỉnh đầu đó nó ngay ngắn, nó tiến về cái con đường đó. Thì cái người mà tu nhiều kiếp, hay là chưa tu, thì nó phải chậm hơn cái người tu nhiều kiếp. Vô đó nó thực hành cái nó thấy, thấy rõ ràng, tự nó nó thấy: tôi đã tu cái pháp nào từ bao nhiêu năm nhưng mà tôi không thấy cái gì hết, mà tôi qua đây mới có mấy tuần lễ mà tôi thấy. Tôi biết cái căn cơ tôi nhẹ ở chỗ nào, mà tôi biết tôi phải tiến về đâu, chính tôi phải tiến. Mà nó có chút xíu thôi; cái đường lối, cái mạch lạc có chút xíu thôi!

... (nghe không rõ) Dạ, chúng tôi biết được, cho nên chúng tôi chỉ cái đường lối tu. Rồi trong cái giờ thiền đó, người mà hành giả sẽ biết rằng, nói ra thì gây mê tín. Hồi đó giờ không có cho gây mê tín, nhưng mà cô tu rồi cô thấy: À, mới đó sao tôi tu tôi thấy cái hiện tượng như vậy, chính tôi đã gặp ông ở đâu, rồi tôi minh tâm kiến tánh bằng cách nào? Cái

đó là cái confidentiel, cái bí mật của mọi người trong đó nó mở ra. Đó, thành ra cái phương pháp ở đặng này nó là trộn thức, mở bộ đầu, mở ngũ tạng. Thay vì họ, họ biết, có nhiều người họ biết nhiều chuyện lắm, họ dòm họ cũng thấy cái này cái kia cái nọ. Họ ngủ cái họ thấy họ bay đi đây đi đó, nhưng mà họ không có đi.

... (nghe không rõ) Bây giờ tôi nói với cô tôi đã đắc chơn lý, rồi cô lấy cái chơn lý ở đâu mà làm bằng chứng, phải không? Cho nên không có thể nói được. Cho nên cái này kêu bằng tôi cũng ở trong cái thắc mắc của cô, trước kia nhiều lắm, y hệt như vậy, rồi tôi mới tìm ra tại sao: tại sao tôi đứng trước mặt ông đó mà tôi thấy cái luồng điện khác, tôi thấy cái tâm trạng tôi nó thay đổi, tôi mới nghiên cứu ở nơi ông, tôi mới tu. Thành ra cô nên xem lại cái cuốn sách của tui tôi đã thiết thực về cái quá trình, há, rồi thì cô sẽ thấy những cái công chuyện mà chúng tôi đã làm. Nó cũng ở trong cái thắc mắc đó mà ra thôi, chứ không có ở ngoài cái thắc mắc của cô đâu.

Bạn đạo: Đồng ý rằng là không thể ... (nghe không rõ)

Thầy: Tôi truyền pháp, các bạn không nên tin nơi tôi; nhưng mà các bạn phải tìm hiểu cái của tôi nói có đúng không, và hành động của tôi có đúng không? Hồi trước tôi hoang đàng cách nào mà bây giờ tôi lại dứt khoát ở chỗ nào? Tại sao tôi đạt được cái đó, thay vì những người đồng tuổi với tôi lại không bỏ cái đó được, phải không? Hỏi chứ tại sao ông tuổi trẻ vậy ông diệt dục được? Cái phương pháp nào? Nó phải có cái phương pháp! Rồi những bạn ở đây cũng đồng thắc mắc vậy, họ tu họ thấy họ lần lần họ bớt. Phải đi tới từ giai đoạn một mới tìm hiểu ra được, còn mình muốn tìm hiểu một lần một, tôi thấy hơi khó khăn.

(còn tiếp)

(Trích từ băng giảng của Đức Thầy – Sài Gòn ngày 27/4/1974)

Thi Ca của Đức Thầy

Las Vegas, ngày 7 tháng 5 năm 1987
KÍNH GỞI BẠN ĐẠO NĂM CHÂU

Hồ ơi! Chuyển hóa nhiệm màu
Cha thương quán độ kết tàu về quê
Mỗi năm tái ngộ hương về
Ba ngày học hỏi, hồ ơi!
Ba ngày học hỏi giải mê trước trần.

Hồ ơi! Đóng góp một phần
Hương về thanh tịnh góp phần dựng xây
Một năm chỉ có ba ngày
Vô Vi ăn Tết, hồ ơi!
Vô Vi ăn Tết đổi thay thế tình.

Hồ ơi! Phát nguyện một mình
Quyết tu quyết tiến tâm linh đạt hòa
Sống trong không khí một nhà
Giải mê phá chấp, hồ ơi!
Giải mê phá chấp chan hòa tình thương.

Hồ ơi! Mở trí khai đường
Gieo gương lành mạnh hổ tương đậm đà
Quý thương bạn đạo thật thà
Tự khai tội lỗi, hồ ơi!
Tự khai tội lỗi vượt qua nghiệp trần.

Hồ ơi! Cảm thức nghĩa ân
Trong đời có đạo mỗi phần dựng xây
Quyết tâm tiến hóa hằng ngày
Theo Thầy học đạo, hồ ơi!
Theo Thầy học đạo cao sâu tâm người.

Hồ ơi! Ướm nở nụ cười
Tham thiền nhập định người người yên vui
Thực hành tự luyện rèn trui
Quy về một mối, hồ ơi!
Quy về một mối quý yêu đạo đời.

Hồ ơi! Học hỏi hợp thời
Trời ban thanh điển con thời hòa tu
Xét mình còn dại khờ ngu
Tu tâm sửa tánh, hồ ơi!
Tu tâm sửa tánh giải mù giải mê.

Hồ ơi! Chơn lý chẳng chê
Trở về thanh tịnh giải mê thực hành
Hương về điển giới thanh thanh
Trăm hoa đua nở, hồ ơi!
Trăm hoa đua nở em anh một nhà.

Hồ ơi! Cảm thức tâm hòa
Dù cho xa cách nhớ Cha hoài hoài
Nơi nao cũng có điển Ngài
An bài sắp đặt, hồ ơi!
An bài sắp đặt cho hai đạo đời.

Hồ ơi! Chẳng có thỉnh mời
Tự tâm thực hiện lập đời Tân Dân
Thanh thanh diệu diệu tiến lần
Quay về nguồn cội, hồ ơi!
Quay về nguồn cội nghĩa ân tràn đầy.

Hồ ơi! Tan tởm đổi thay
Chia tay bạn đạo vui say mắt nhìn
Lệ trào tâm nguyện làm thính
Cùng chung tự hện, hồ ơi!
Cùng chung tự hện sửa mình kỳ sau.

Hồ ơi! Định luật chẳng sai
Thắng thua cũng vậy cũng vay trả dần
Ra về cảm thức góp phần
Hưởng vui thắng cảnh, hồ ơi!
Hưởng vui thắng cảnh lột trần trọc ô.

Hồ ơi! Thấm thía đổi trao
Xa Thầy xa bạn lệ trào nhớ thương
Học bài gọt rửa hổ tương
Tình thương huynh đệ, hồ ơi!
Tình thương huynh đệ nhớ thương hoài hoài.

Hồ ơi! Nguyên niệm Nam Mô
Ra về an tịnh Nam Mô liên hồi
Chẳng còn lý luận sang tời
Bình an thượng lộ, hồ ơi!
Bình an thượng lộ tự hồi về quê.

Lương Sĩ Hằng - Vô Kiên

NHÂN GIAN DU KÝ (tiếp theo)
của Thánh Hiền Đường

Dịch Giả *Đào Mộng Nam*

Hồi Mười Chín (tiếp theo)

LUẬN VỀ NGUYÊN LÝ BA KIẾP LUÂN HỒI
CHÚNG ĐƯỢC NGUYÊN TẮC NHÂN QUẢ BÁO ỨNG

...
Thái Sinh: Thưa, theo như lời dạy của ân sư, báo ứng nhân quả chỉ là vấn đề thời gian tính?

Tế Phật: Đúng vậy, chỉ là tới sớm hay trễ mà thôi, như trồng cây từng phải mất mấy chục năm mới nở hoa kết trái, trồng lúa chỉ cần ít tháng là có thể gặt hái, trồng rau chỉ ít chục ngày là có thể thu hoạch. Vì thời gian gieo giống khác nhau, có người mấy chục ngày, có người ít tháng ít năm mà quả báo đã đến sớm hay trễ. Như chư đệ tử Thánh Hiền Đường cùng chư vị ẩn tống Thánh Hiền tập chí công đức thật là vô lượng, đã vì sứ mệnh phổ hóa đại đạo, không kể tư lợi hi sinh nhẫn nhục, trồng được nhân thiện lớn lao, song loại nhân thiện lớn lao này đang ở giai đoạn manh nha, quả lại cũng do nhân duyên kiếp trước mà đạt thành quả ở kiếp này, do đó người hành thiện dần dần tiêu được nghiệp là nhờ công quả. Như vậy nếu kẻ phàm phu tục tử làm thiện mà đòi được thiện báo ngay thì quả là chưa ngộ đạo lớn tinh vi. Thế mới biết việc người tu đạo tương lai sẽ công thành nghiệp giải, chứng quả thành chân, kẻ phàm phu tục tử chẳng thể nào hiểu nổi.

Thái Sinh: Thưa đúng vậy, lời dạy của ân sư, người tu đạo ở trên đời đương nhiên phải thể hội thâm sâu, chẳng thể lơ là nhìn bề ngoài, nếu thấy người khác chân thành tu đạo, tự mình mới đi được một bước thì khi thấy người tu đạo thoái chí ắt là mình cũng thoái chí theo họ. Càng có những kẻ mê muội, nếu nhìn người

khác hành thiện mà được thiện báo, mình mới thực hành đạo thiện, nếu nhìn người khác làm thiện, chưa được thiện báo liền chẳng tiếp tục làm thiện nữa, và chẳng rõ thiện ác nhân quả vốn mờ mịt nên cần phải chú định lâu thì phàm phu tục tử mắt mờ làm sao nhìn rõ được.

Tế Phật: Trò ngoan nói rất đúng, nếu như người tu đạo hành đạo một cách a dua thì loại người này quả là ngu si lắm, chẳng biết nắm vận mệnh mình ở ngay trong tâm mình, người khác làm thiện làm ác, đối với mình chẳng hề có quan hệ.

Thái Sinh: Thưa phải, chúng sinh nếu như giác ngộ được lẽ này, hẳn chẳng còn là chúng sinh nữa, và lại còn một số người hoài nghi, ngờ ngác ngoài cửa đạo, thật là đáng thương.

Tế Phật: Đúng lắm, đêm nay thời giờ đã muộn, hai thầy trò mình chuẩn bị đạo cồi nhân gian, trò ngoan hãy mau lên đài sen.

Thái Sinh: Thưa con đã sẵn sàng, kính mời ân sư lên đường.

Tế Phật: Đã tới nơi.

Thái Sinh: Thưa tại sao mau quá?

Tế Phật: Tại vì tài giỏi.

Thái Sinh: Gia đình này hòa khí tràn đầy, bàn thờ Phật trong nhà có trưng hình đức cổ Phật Nam Hải, tướng mạo trang nghiêm, hào quang ngời tỏa, cùng ba vị khác là đức Quan Thánh Đế Quân, Phật Sống Tế Công, Lã Tiên Tổ, nên biết ngay là gia đình tu đạo.

Tế Phật: Đúng vậy, hiện tại có rất nhiều gia đình tu đạo, nhà nhà sinh Phật.

Thái Sinh: Ha ha, nhà nhà sinh Phật, cho nên phòng khách ở dưới lầu có một vị sư tử đang bông một hài nhi là “con Phật”

Tế Phật: Người đời nay rất dễ xúc động, giác ngộ không giống nhau, tâm phân biệt nặng nề, do đó chúng ta không nên nhắc tới hai tiếng con Phật, chỉ biết chắc chắn rằng đạo căn phi thường thiện lành và linh ứng.

Thái Sinh: Quả đúng như vậy, con trông thấy hài nhi này tuệ tính khá cao, đạo căn sâu dày, xin thỉnh ý ân sư có phải những người trong gia đình của hài nhi này đạo căn đều thâm sâu cả phải không?

Tế Phật: Chẳng nhất định như vậy, nếu xét về nhân duyên, căn cơ, tổ đức, gia đình này tu đạo đã được ít chục năm, do đó ân đức tổ tông sâu dày, nên có cơ duyên đắc đạo, còn nếu như tiến

vào cửa đạo, đạo căn không sâu, tự nhiên cơ duyên tự khó đạt.

Thái Sinh: Thưa, ân sư dạy rất đúng, có một số gia đình tu đạo, bị khảo đảo hoài, lời than oán rên vang, nên càng oán càng phiền.

Tế Phật: Chúng ta hãy tới một gia đình khác... Con hãy nhìn tòa biệt thự kia, là nơi ở của một đại xí nghiệp gia, bên trong có một đại công tử, hiện đang theo học ở một trường đại học, kiếp trước là một đại thiện nhân triều nhà Thanh, lúc sống ban nhiều phước cho làng, xây cầu đắp đường, nên kiếp này hưởng trọn phú quý công danh lại còn phát tâm nguyện đời này tiếp tục làm việc thiện, tích lũy công đức, tương lai hưởng thụ phước trời, siêu sinh cực lạc.

Thái Sinh: A thì ra nguyên nhân là như vậy, quả là phước đức, do đó cũng chẳng lạ là kiếp này đã phò trợ cho sự nghiệp của cha thành tựu.

(còn tiếp)

